23/05/2019

Храмовна слава у Приштини

Слава цркве Светог Николе у Приштини прослављена је светом Литургијом и ломљењем славског колача. У ту цркву на празник долазе преостали и расељени Приштевци, али и Срби из околних места. После службе, окупили су се у дворишту на послужењу које су припремили домаћини славе, породица Симијоновић, расељени из Добрева, сада мештани Грачанице.

Свети Никола је крсна слава Илије Трајковића, Приштевца чија је кућа узурпирана. Налази се преко пута цркве. Иако живи као расељено лице у Лапљем Селу, у своју цркву у Приштини долази редовно.

-Као да сам се данас поново родио данас. На велику жалост, ја сам био један од сведока када су је палили. Већи дан, веће славље за старе Приштевце, него данашњи дан и 19. децембар када је зимска слава, нема. Хвала онима који су дошли, опет нису заборавили ни нас, ни овај свети храм. Човек може да живи где хоће, може да мења све, али ту где му је гнездо не може да се замени ни са чим, каже Илија.

Рођени Приштевац јеДејан Раденковић каже: -Ово је мој град, овде сам рођен и овде се увек враћам. Овде ме везује прошлост и пријатељи које имам. Ја врло често свратим, запалим свећу, мало сам и емотиван кад год дођем овде и на неки начин се исплачем уз те свеће које запалим и видим да све више из године у годину људи све више и више долазе на славу и то свима значи. То је неко место окупљања, неко место сећања, нечега где смо рођени и провели добар део свог живота.

Долазак у Приштину изазвао је јаке емоције и код брачног пара Мирковић. И они су остали без куће. У њој већ двадесет година живи албанска породица. - Јаке су емоције. Можете да замислите да сам тринаест и по година певао овде у цркви, а становао 300 метара одавде. Живот тече даље, прошло је двадесет година. Углавном долазимо како бисмо се срели са људима, каже Стојан Мирковић.

-Тако близу, а тако далеко. Кућа нам је овде, није била порушена уселили су се људи. Имамо очевину, и то су запосели и моју родбинску кућу су порушили, и то први комшија. Године пролазе, мисао некако прелази на децу више, али носталгија и патња за овим не, каже нам Загорка Мирковић.

После сусрета у Приштини, расељени Срби улазе у аутобус и крећу у обилазак приштинског гробља, а потом одлазе у своје нове домове у централној Србији. У Приштини, међутим, остају две свештеничке породице да чувају свој храм и радо дочекују госте.

spc.rs